

θεριάδης, — αὐτὸς ὅστις ὑπὸ πολλῶν ἐκαλεῖτο ἄνθρωπος· ἡ δὲ φιλόανθρωπος καὶ τολμηρὰ αὐτὴ πράξις κατέστησεν αὐτὸν θαυμαστὸν εἰς πάντας· καὶ οὐδεὶς πλέον ἡμφισβήτει τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον τινὰ παιδίᾳ τοῦ σχολείου ὁπῆγον νὰ κολυμβήσωσιν εἰς τὸν ποταμὸν, μετὰ δὲ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Καθημέρας καὶ ὁ Ἐλευθεριάδης. Ὁ Καθημέρας, ὅστις δὲν ἤξευρε νὰ κολυμβᾷ, ταχέως ἔχασε τὴν ἰσχυροπρίαν, καὶ ἤθελεν ἀναμφιβόλως πνιγῆ, ἐὰν ὁ Ἐλευθεριάδης, ὅστις ἦτο καλὸς κολυμβητής, δὲν ἐρρίπτετο κατακέφαλα ἀπὸ τὴν ὄχθην διὰ νὰ τὸν σώσῃ. Λαβὼν δ' αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν ξηράν.

Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις τῆς πυρκαϊᾶς ἔδειξε τὸ ἀτάραχον θάρρος τοῦ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδου, ἡ τοῦ ὕδατος κατέπεισε περὶ αὐτοῦ ἐντελῶς τοὺς πάντας.

Ὅτε δὲ ὁ Ἰωσήφ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖον, πάντες οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μὲ ὑψωμένας χεῖρας. Ὁ δὲ διδάσκαλος εἰς τινα μετὰ ταῦτα περιστάσεων εἶπεν, «ἡ διαγωγή τοῦ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδου ἔστω παράδειγμα εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ δύνασθε νὰ κρίνητε μετὰ τῆς ματαίας καυχήσεως καὶ τῆς ἀληθοῦς ἀνδρίας. Ὁ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδης ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἱκανώτατον, διελθὼν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος ὑπὲρ τῆς ὠφελείας ἄλλων. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ τολμῶν νὰ κάμῃ τὸ δίκαιον, ἂν καὶ ἐπισύρῃ εἰς ἑαυτὸν κακὸν ὄνομα, εἶναι ἀληθῶς ἀνδρεῖος, ἐνῶ ὁ φοβούμενος νὰ πράξῃ τὸ καλὸν μήπως οἱ περὶ αὐτὸν τὸν περιπαίξωσιν, εἶναι βεβαίως ἄνθρωπος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.»

ΦΥΤΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων φυτῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐδημιούργησεν, ὑπάρχει καὶ μικρὴν τι καλούμενην *Εὐαίσθητον* ἢ *φυτὸν τῆς Εὐαίσθησίας*. Εἶναι δὲ ὠραῖον, τρυφερὸν, καὶ ὡς ἀθῶα κόρη πολὺ αἰδημον (ἐντροπισλόν).

Ἐὰν τὸ ἐγγίξῃς δὲν σὲ κεντρώνει ὅπως τὸ ῥόδον,

οὔτε σὲ φαρμακώνει ὅπως ἡ τζουκνίδα, ἀλλὰ μόνον ἀποσύρεται ἀπὸ σοῦ, ὡς νὰ ἐφοβείτο μὴ τὸ βλάψῃς. Τὰ μικρὰ καὶ λεπτά του φύλλα ἐναγκαλίζονται μεταξὺ τῶν καὶ κύπτουσι πρὸς τὴν γῆν, ὡς νὰ ἔλεγον, «Παρακαλοῦμεν μὴ μᾶς κακοποιήσετε.»

Τὸ περίεργον καὶ μοναδικὸν τοῦτον φυτὸν ὁμοίως, ἐὰν ἐξακολουθῇ τις νὰ τὸ ἐγγίξῃ συχνὰ, χάνει κατὰ μικρὸν τὴν εὐαίσθησίαν του καὶ γίνεται καθὼς τὰ ἄλλα φυτὰ, μὴν φροντίζον ποῖος τὸ ἐγγίξει καὶ ποῖος οὐχί.

Ὁ Θεὸς τῷ ἐπροίκισε μὲ τὴν εὐαίσθησίαν ταύτην διὰ νὰ τὸ προφυλάττῃ ἀπὸ κινδύνους. Ὅθεν ὅταν τὴν χάσῃ, χάνει τὸ μόνον προφυλακτικὸν μέσον, τὸ ὁποῖον εἶχε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Τώρα, ἀγαπητὰ μου τέκνα, δὲν σᾶς ὑπενθυμίζει τὸ φυτὸν τοῦτο καὶ τι ἄλλο; Δὲν σᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ὠραῖον, τὸ τρυφερὸν, τὸ εὐαίσθητον φυτὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει φυτεύσει εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς ἐκάστου ἡμῶν; Ἡξεύρετε τὸ ὄνομα του. Δὲν ὀνομάζεται *Συνειδήσις*; Πόσον ζαρῶνει φυσικὰ εἰς τὸ πρῶτον ἔγγιγμα τῆς κακίας! Πόσον μᾶς προειδοποιεῖ νὰ κλείσωμεν αὐτὴν ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦν νὰ ἀστειευθοῦν μὲ τοὺς δισταγμούς μας, νὰ παίξουν μὲ τὰς ἀρετάς μας!

Φυλάττετε, λοιπὸν, μικροὶ με φίλοι, τὸ φυτὸν τοῦτο ἀπὸ πάσης προσέγγισιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ τὸ κάμῃ ἀναισθητὸν καὶ ἐπομένως ἀνίκανον νὰ σᾶς προειδοποιῇ περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.

Ἐὰν ὁ Θεὸς ἀπὸ εὐσπλαχνίας πρὸς ἡμᾶς ἔθεσε τὸν φύλακα τοῦτον εἰς τὰς καρδίας μας, ἡμεῖς ἀπὸ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἴδιον ἡμῶν συμφέρον πρέπει νὰ τὸ περιποιώμεθα καὶ νὰ τὸ καλλιεργῶμεν. Ἐὰν δὲ πράττωμεν οὕτω, θὰ εὐρῶμεν ἐπὶ τέλους, ὅτι πάντα τὰ περὶ ἡμῶν θὰ κατασταθῶσι γλυκύτερα, καλλίτερα καὶ καρποφορώτερα.

ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟΣ.

Εἶμαι πολὺ μικρὸς, θεῖστα, διὰ θάνατον; ἠρώτησέ ποτε ἑξάετες· παιδίον τὴν θείαν του Ἑλένην.

Ὅχι ἀγαπητέ μου, — ἀπεκρίθη ἡ θεία. Ἀλλὰ τί σε παρεκίνησεν νὰ κάμῃς τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

Εἶπα εἰς τὸν ἐξαδελφόν μου Ἑρρίκον, — ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, — ὅτι ἐπροσπάθουν νὰ ζῶ, διὰ τὸν Χριστὸν καθὼς ὁ κ. Ἰάκωβον μᾶς εἶπε προχθὲς εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον· ὁ δὲ Ἑρρίκος μοι εἶπεν, ὅτι ἤμην πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ συλλογίζωμαι τοιαῦτα πράγματα. Εἶμαι πολὺ μικρὸς διὰ τοιαῦτα πράγματα, θεῖστα;

Ὅχι, — ἀπεκρίθη ἡ θεία, — δὲν εἶσαι τόσο μικρὸς.